

faa? Det findes næsten ingen Steder, thi selv Mennesker, som ikke har mistet noget af deres Arbejdsevne, er villige til at paatage sig det saakaldte lette Arbejde, og Følgen bliver meget ofte, at Arbejdsinvaliderne ikke kan faa noget at bestille. Følgen af det dem overgaaede Ulykkestilfælde bliver da som oftest, at det ikke alene paafører dem selv Lidelser, baade legemlige og sjælelige, men tillige bringer Mangel i Hjemmene, det bringer Smalhans til Huse. Hustruen, som helst burde blive hjemme og passe Børnene, tvinges ud paa Arbejdsmarkedet, og der sker derved en Forsømmelse af Hjemmet, som er i høj Grad uheldig. Ikke alene for de paagældende Mennesker selv, men ogsaa for Samfundet som saadant er det meget uheldigt, at Hjemmene paa denne Maade bliver vanrøgtet, og jeg tror, det vilde være meget heldigt, om man snart kunde naa til at anerkende, at Samfundet ikke alene har en Pligt til at give Hjemmene en økonomisk Haandsrækning, der naturligvis er i høj Grad paakrævet, men ogsaa har en Pligt til og en stor Interesse i at give Invaliderne en Uddannelse, saaledes at de kan oplæres i et eller andet Fag, som de kan beskæftige sig med. Derved giver man Hjemmene en bedre og sundere økonomisk Basis, man giver de paagældende Mennesker, som er ramt af Ulykken, noget at leve for, man giver deres Liv mere Indhold, man tilføjer dem atter den Arbejdsglæde, som de er blevet berøvet ved deres Ulykkestilfælde. Jeg har i 1919 og senere, i 1920, spurgt de daværende Ministre, om man kunde vente, at der fra Ministeriets Side vilde blive indhentet Oplysninger fra Udlandet, navnlig i de tidligere krigsførende Lande, hvor man aabenbart havde beskæftiget sig i høj Grad med dette Spørgsmaal og vistnok havde etableret Arbejdsskoler i stor Udstrækning, for paa Grundlag af disse Oplysninger at fremkomme med Forslag til Rigsdagen om Etablering af Arbejdsskoler her i Landet, hvorved Staten hjalp disse Mennesker til den nødvendige Uddannelse. Da jeg i 1919 spurgte daværende Socialminister Stauning herom, svarede han mig, at Ministeriet vilde sætte saadanne Undersøgelser i Gang, han fandt det rimeligt, at de blev foretaget, han indrømmede, at det var meget nødvendigt at være opmærksom paa det af mig paapegede Forhold, og han vilde gøre, hvad han kunde, for at søge at finde en tilfredsstillende Løsning. Nu vil jeg gerne spørge den nuværende Indenrigsminister, under hvem Spørgsmaalet sorterer, om disse Under-

søgelser er fortsat, eller om de er standset. Hvis de er blevet fortsat, vilde jeg naturligvis sætte megen Pris paa at faa at vide, om de er tilendebragt, hvilket Resultat der er kommet ud deraf, og om man i Rigsdagen snart kan vente at faa et Forslag forelagt om Etablering af Arbejdsskoler for Invalidider.

I denne Forbindelse vilde jeg gerne stille et andet Spørgsmaal. Der findes i Loven om Invalidere en Bestemmelse om, at der af Invalidefonden kan ydes Understøttelse til saadanne Invalidider, hvis Invaliditet ikke har naaet de 66 $\frac{2}{3}$ pCt., for at hindre, at Invaliditeten breder sig. Men kan der ikke ogsaa opnaas Understøttelse til Invalidider, der søger at uddanne sig i saadanne Erhverv, som de mener at kunne ernære sig helt eller delvis ved? Jeg ved ikke, om Spørgsmaalet har været fremme for Ministeriet før, men det er klart, at det spiller en væsentlig Rolle, thi saa længe Staten ikke søger herfor, vil adskillige Invalidider, deres paarørende, maaske deres Kommuner, selvfølgelig sætte Pris paa, at en saadan Uddannelse kan finde Sted. Det vilde derfor være ganske naturligt, synes jeg, om man af Invalidefonden ydede saadanne Mennesker en Understøttelse baade til Uddannelse og til Forsørgelse af deres Familie i den Tid, hvori Uddannelsen finder Sted. Det vilde sikkert blive hilst med Glæde, om et saadant Spørgsmaal kunde besvares bekræftende fra den højtærede Indenrigsministers Side, og jeg haaber at faa et bekræftende Svar.

Jeg maa, foranlediget ved en Samtale med en Sogneraadformand i Vendsyssel, gøre en Bemærkning om Aldersrente-loven. Der er allerede blevet anket og med Rette over denne Lovs Indhold, idet det er ganske givet, at Satsene er saa smaa, at mange af dem, der faar denne Rente, ikke kan leve deraf. Det er allerede afgjort, at i mange af de Kommuner, hvor man hidtil har sørget humanitært for de gamle, kommer man nu i den Situation at skulle trække noget fra det, de gamle hidtil har faaet. Det er jo alligevel en meget bedrøvelig Ting, at man giver en Lov af den Art, at humane Kommuner tvinges til at trække noget fra i den Understøttelse, som man har fundet det nødvendigt at yde gamle udslidte Mennesker, og det er endnu mere bedrøveligt, at man her i Danmark skal have lange og bitre Kampe om Løsningen af et saa selvfølgelig Spørgsmaal som dette, at gamle udslidte Mennesker, der